

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobce: E. K.,
bytem

proti

žalované: Česká správa sociálního zabezpečení
sídlem Křížová 25, Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 29. 1. 2018 (vypraveno dne 30. 1. 2018),
č.j. 490 417 371/315-LP

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

I. Vymezení věci

1. Žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) brojil žalobce proti rozhodnutí žalované ze dne 29. 1. 2018 (vypraveno dne 30. 1. 2018), č.j. 490 417 371/315-LP (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž na základě námitek bylo změněno rozhodnutí žalované ze dne 20. 10. 2017, č.j. R-20.10.2017-428/490 417 371 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) tak, že text ustanovení „§ 29 odst. 1 písm. f)“ se nahrazuje textem ustanovení „§ 29 odst. 2“ ZDP.

2. Prvostupňovým rozhodnutím žalované bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 29 odst. 1 písm. f) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZDP“) a s přihlédnutím k ustanovení čl. 52 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004, o koordinaci systémů sociálního zabezpečení (dále jen „nařízení č. 883/2004“) ode dne 12. 8. 2017 přiznala žalobci starobní důchod ve výši 10 032 Kč měsíčně. Podle ustanovení § 54 odst. 2 ZDP výplata starobního důchodu žalobci nenáleží.

II. Napadené rozhodnutí

3. V napadeném rozhodnutí žalovaná shrnula průběh dosavadního řízení a uvedla, že přezkoumala prvostupňové rozhodnutí v plném rozsahu včetně uplatněných námitek. Zdůraznila, že předmětné řízení bylo vedeno o žádosti žalobce ze dne 2. 8. 2017, jíž žalobce požádal o přepočtení svého dílčího důchodu na „sólo“ důchod český k datu 19. 7. 2017, resp. k datu, kdy získá celých 540 dnů (šest období po 90 dnech) pojištění podle ustanovení § 34 odst. 2 ZDP. Zároveň žádostí ze dne 22. 8. 2017 žalobce požádal o tzv. poměrný starobní důchod (tzv. „SRN důchod“), a to ode dne 12. 8. 2017.
4. Žalovaná proto provedla ve správním řízení srovnávací výpočty výše dílčího starobního důchodu podle ustanovení § 29 odst. 1 ZDP s datem přiznání ode dne 22. 2. 2013 a starobního důchodu podle ustanovení § 29 odst. 2 ZDP s datem přiznání ode dne 12. 8. 2017.
5. V části odůvodnění věnované výpočtu podle ustanovení § 29 odst. 1 ZDP žalovaná postupovala následovně. Důchodový věk byl určen ve smyslu ust. § 32 odst. 2 ZDP na 61 let a 4 měsíce, jehož žalobce dosáhl ke dni 17. 8. 2011. Doba pojištění byla splněna pouze s přihlédnutím k čl. 6 nařízení č. 883/2004, přičemž jako českou dobu pojištění žalovaná započítala 8155 dnů doby pojištění, celkovou dobu pak v délce 18 799 dnů doby pojištění. Pro účely stanovení dílčí výše základní i procentní výměry starobního důchodu byl vzat za základ poměr délky dob pojištění získaných žalobcem. Základní výměra byla stanovena v tomto poměru ve výši 1011 Kč. Procentní výměra byla stanovena procentní sazbou z výpočtového základu z období let 1986 – 2012 cestou stanovení osobního vyměřovacího základu ve výši 47 563 Kč po zaokrouhlení. Na základě aplikace tzv. redukčních hranic dospěla žalovaná k tomu, že výpočtový základ činí 19 574 Kč, což znamená, že procentní výměra starobního důchodu činí 13927 Kč po zaokrouhlení. Uvedený výpočtový základ je nadále podstatou, z níž se realizují či budou realizovat veškerá zvýšení starobního důchodu žalobce ve smyslu § 34 odst. 2 ZDP.
6. K námitkám týkajícím se navýšení doby pojištění oproti předchozímu stavu o 563 dnů doby pojištění žalovaná vysvětlila, že žalobce v dobách od 17. 8. 2011 do 21. 2. 2013, od 15. 7. 2014 do 12. 10. 2014 a od 1. 11. 2014 do 27. 2. 2016 a od 1. 3. 2016 do 11. 8. 2017 vykonával výdělečnou činnost a nepobíral přitom starobní důchod, čímž získal pro účely zvýšení procentní výměry starobního důchodu podle ustanovení § 34 odst. 2 ZDP 1644 dnů. Žalobce dosáhl osmnácti období po 90 dnech (krát 1,5 procenta), a tudíž se mu zvyšuje procentní výměra o 27 %, takže její celková výše činí po tomto zvýšení 19 261 Kč. Tuto výši procentní výměry žalovaná podílčila poměrem českých

dob pojištění ku celkové době pojištění a získala částku dílčí procentní výměry starobního důchodu ve výši 8356 Kč po zaokrouhlení. Celková výše starobního důchodu podle tohoto ustanovení činí ke dni jeho přiznání, tzn. ke dni 22. 2. 2013 částku 9367 Kč měsíčně, kterou žalovaná ještě modifikovala zohledněním příslušných valorizací důchodu na výši 9820 Kč.

7. Ve druhé části odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaná věnovala výpočtu podle ustanovení § 29 odst. 2 ZDP. Žalobce dosáhl důchodového věku ve smyslu ustanovení § 29 odst. 2 písm. f) ZDP ke dni 17. 8. 2016. Žalobce získal do dne 11. 8. 2017 celkovou dobu pojištění v rozsahu 22 roků a 125 dnů (8155 dnů). Do celkové doby pojištění byla zahrnuta toliko česká doba pojištění.
8. Žalovaná vypočetla osobní vyměřovací základ žalobce, následně výpočtový základ (22 672 Kč) a provedla výpočet procentní výměry za 22 roků pojištění, která činí 7482 Kč. Celková výše dílčího starobního důchodu ke dni jeho přiznání (12. 8. 2017) činí 10 032 Kč měsíčně.
9. Žalovaná uzavřela, že žalobci náleží ode dne 12. 8. 2017 vyšší starobní důchod, tj. starobní důchod přiznaný podle ustanovení § 29 odst. 2 ZDP, a to na základě žádosti žalobce bez výplaty. Vzhledem k tomu, že ve výroku prvostupňového rozhodnutí bylo uvedeno nesprávné ustanovení § 29 odst. 1 písm. f) ZDP, byl výrok změněn tak, že byla uvedena správná citace ustanovení § 29 odst. 2 ZDP.

III. Žaloba

10. V žalobě proti napadenému rozhodnutí ze dne 28. 3. 2018 žalobce namítal nesprávnost výpočtu podle § 29 odst. 1 ZDP spočívající jednak v nezapočtení všech dob pojištění, z čehož podle žalobce plyne nezhodnocení navýšení důchodu v části výpočtu dílčeného důchodu, a dále opomenutí vlastního rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto o navýšení o 0,4 procenta z výpočtového základu za dovršených 360 dnů doby pojištění podle § 34 odst. 4 ZDP (rozhodnutí žalované ze dne 26. 6. 2014). Ve druhém žalobním bodě namítl žalobce porušení zásady legitimního očekávání, přičemž v tomto ohledu se odkázal již na svou předchozí žalobu projednávanou v řízení vedeném pod sp. zn. 33 Ad 26/2016.
11. K prvnímu žalobnímu bodu žalobce podrobněji uvedl, že žalovaná se dopustila pochybení, pokud nezapočetla doby pojištění v těchto obdobích: 22. 2. 2013 – 14. 7. 2013, 13. 10. 2014 – 31. 10. 2014, 28. 2. 2016 – 29. 2. 2016. Jedná se celkem o 527 dnů doby pojištění, která je podle žalobce uvedena i v osobním listě důchodového pojištění a je tedy žalovanou uznána. Při dílčení (výpočtu podle § 29 odst. 1 ZDP) však nebyla tato doba použita, neboť žalovaná použila k výpočtu pouze doby po nároku 1 (§ 34 odst. 2 ZDP). Stejně neúplnou dobou pojištění dílčila žalovaná nejen procentní výměru, ale také základní výměru starobního důchodu.
12. Dále žalobce zpochybnil výpočet teoretické procentuální dávky s tím, že do procentní náhrady za jedno období 360 dnů podle § 34 odst. 4 ZDP nebylo započítáno zvýšení o 80 Kč, a výše procentní výměry starobního důchodu má činit 19 341 Kč, a nikoliv

- 19 261 Kč, jak uvedla žalovaná, dále byl nesprávně určen koeficient dílčení, neboť k české i celkové době pojištění mělo být připočítáno 527 dnů doby pojištění. Žalobce na základě této úvahy dospěl k závěru, že mu náleží starobní důchod ve výši 10197 Kč, a nikoliv 9820 Kč.
13. Žalobce zpochybnil též výpočet starobního důchodu podle ustanovení § 29 odst. 2 ZDP s tím, že i zde měla být zohledněna jím dosažená doba pojištění 527 dnů. Vznik nároku na důchod ke dni 12. 8. 2017 celková výše důchodu žalobce podle tohoto ust. má být 10 372 Kč, a nikoliv 10 032 Kč.
14. V upřesnění žaloby ze dne 28. 6. 2018 (podaném již po uplynutí lhůty k podání žaloby) žalobce uvedl, že mu jde v podstatě o zodpovězení otázky, co je to česká doba důchodového pojištění. Podle jeho názoru jde o dobu, za kterou bylo zaplacen pojištění, přičemž taková doba se nemusí shodovat s násobky dob ve smyslu § 34 ZDP. Celou dobu pojištění, za kterou bylo zaplacen pojištění je nutno v případě dílčení započítat.
15. Žalobce v doplnění žaloby znovu rozebral možnosti zvýšení českého starobního důchodu z důvodu souběhu s výdělečnou činností. Žalovaná podle jeho názoru užívá „mixovou“ logiku při aplikaci pravidel pro dílčení a pravidel pro výpočet „sólo“ důchodové dávky.

IV. Vyjádření žalované a replika žalobce

16. Žalovaná ve svém vyjádření nejprve poukázala na znění rozhodných ustanovení ZDP a nařízení č. 883/2004. Dále poukázala na skutečnost, že žalobní námitky se do značné míry shodují s žalobními námitkami uvedenými v žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 23. 8. 2016, č. j. 490 417 371/315-LP, odkazuje žalovaná na své vyjádření, v němž se žalobcem namítanými dobami zabývala, a potažmo dále na závěry rozsudku ze dne 18. 5. 2018, č. j. 33 Ad 26/2016-55.
17. Z uvedeného tedy jednoznačně vyplývá, že o žalobcem namítaných dobách pojištění (tj. dobách od 22. 2. 2013 do 14. 7. 2013, od 13. 10. 2014 do 31. 10. 2014 a od 28. 2. 2016 do 29. 2. 2016 – v rozsahu 527 dnů) žalovaná rozhodla správně a v souladu se zákonem.
18. Namítá-li žalobce, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě nesprávně započteného skutečného stavu všech jeho dob důchodového pojištění v České republice pro účely dílčení procentuální i základní výměry jeho důchodu ve smyslu komunitárního práva a bez chybějícího navýšení důchodu podle ustanovení § 34 odst. 4 zdp, jsou jeho námitky vztahující se k nezhodnocené době v rozsahu 527 dnů irelevantní.
19. S žalobcem namítanému porušení legitimního očekávání se pak již rovněž vypořádal Krajský soud v Brně ve shora uvedenému rozsudku ze dne 18. 5. 2018, č. j. 33 Ad 26/2016-55. Z uvedeného je zřejmé, že pokud žalovaná v napadeném rozhodnutí postupovala v souladu s právním názorem soudu, nemohlo být ani opětovné

nezapočtením shora uvedené doby 527 dnů v rozporu s legitimním očekáváním žalobce.

20. V závěru svého vyjádření žalovaná dodala, že v návaznosti na výše uvedené žalovaná dodává, že na podkladě nové žádosti žalobce vydala dne 9. 11. 2018 rozhodnutí č. j. R-9.11.2018 – 428/490 417 371, kterým podle ustanovení § 37 odst. 1 a ustanovení § 56 odst. 1 písm. e) ve spojení s písm. b) ZDP, a s přihlédnutím ke koordinačním nařízením, náleží žalobci od 1. 6. 2018 výplata starobního důchodu v plné výši 10 796 Kč, do níž se promítla doba výdělečné činnosti získaná po vzniku nároku na starobní důchod od 12. 8. 2017 do 31. 5. 2018 (tj. 293 dnů).
21. Ze všech shora uvedených důvodů žalovaná navrhlá zamítnutí žaloby jako nedůvodné.
22. V replice podané k vyjádření žalované žalobce zopakoval své žalobní námitky a uvedl, že žalovaná se nevyjádřila k opomenutí navýšení žalobcova důchodu podle § 34 odst. 4 ZDP. Co se týká dílčení teoretické dávky ve smyslu nařízení č. 883/2004, k tomu žalobce uvedl, že čl. 52 nařízení č. 883/2004 se týká všech dob pojištění (viz k tomu čl. 1 písm. t) tohoto nařízení). Žalovaná tuto dobu pojištění bez zákonného zdůvodnění nezapočítává.
23. Žalobce připojil k replice osobní list důchodového pojištění ze dne 16. 9. 2016, v němž jsou uvedené také doby pojištění, které žalobce považuje za chybějící (527 dnů v roce 2013 a 2014). Ve vztahu k výpočtu starobního důchodu podle § 29 odst. 2 ZDP žalobce uvedl, že doba pojištění při současném pobírání důchodu nezakládá nárok na navýšení důchodu počítaného podle ustanovení § 29 odst. 2 ZDP, a to v období po vzniku nároku na takový důchod. Zákonodárce však nikde nestanovil, že by se taková doba pojištění nezapočítávala do výpočtu výše důchodu počítaného podle ustanovení § 29 odst. 2 ZDP za období do vzniku nároku na stejný důchod. S touto námitkou se žalovaná nevypořádala nijak. Z uvedených důvodů žalobce setrval na žalobě v plném rozsahu.

V. Správní spis

24. Krajský soud považuje za vhodné shrnout širší kontext posuzované věci (tzn. nikoliv pouze skutečnosti nastalé v řízení o žádosti ze dne 2. 8. 2017, v němž bylo vydáno nyní přezkoumávané napadené rozhodnutí), neboť ho je třeba nahlížet v kontextu předcházejících řízení o důchodových nárocích žalobce vedených žalovanou již dříve.
25. Žalobci byl původně přiznán český dílčí starobní důchod rozhodnutím ze dne 16. 1. 2013 se vznikem nároku ode dne 17. 8. 2011, avšak na základě žádosti o změnu data přiznání žalovaná v rámci rozhodnutí o námitkách ze dne 23. 10. 2013 rozhodla o tom, že žalobci se přiznává starobní důchod se vznikem nároku ke dni 22. 2. 2013.
26. Na základě rozhodnutí ze dne 26. 6. 2014 došlo ke zvýšení starobního důchodu ode dne 16. 2. 2014 na 7298 Kč měsíčně, a to podle ustanovení § 34 odst. 4 ZDP. Jednalo se o úpravu výše starobního důchodu za dobu souběžné výdělečné činnosti při pobírání starobního důchodu. Procentní výměra starobního důchodu byla počítána

jako zvýšení za 360 dnů o po vzniku nároku na starobní důchod o 0,4 % výpočtového základu, tj. o 80 Kč výše ($6285 + 80 = 6365$ Kč).

27. Na základě žádosti žalobce ze dne 14. 7. 2014 došlo rozhodnutím ze dne 6. 8. 2014 k zastavení výplaty starobního důchodu od 15. 7. 2014 a k uvolnění výplaty starobního důchodu ode dne 13. 10. 2014. Na to žalobce opět reagoval žádostí ze dne 10. 11. 2014 o uvolnění výplaty starobního důchodu ode dne 13. 10. 2014 a žádostí ze dne 23. 10. 2014 o zastavení výplaty starobního důchodu od 1. 11. 2014. Žalovaná vydala rozhodnutí ze dne 4. 2. 2015 o tom, že výplata starobního důchodu žalobci od 1. 11. 2014 nenáleží, a rozhodla o zastavení výplaty starobního důchodu od 18. 3. 2015.
28. Další žádostí ze dne 24. 2. 2015 žalobce požádal o zvýšení starobního důchodu za dobu od 15. 7. 2014 do 12. 10. 2014, neboť dosáhl další doby pojištění a nebyl mu zároveň vyplácen starobní důchod. Žalovaná vydala rozhodnutí ze dne 3. 6. 2015, jímž rozhodla o zvýšení starobního důchodu v období od 13. 10. 2014 do 31. 10. 2014 na částku 7595 Kč měsíčně. V tomto rozhodnutí vycházela z výpočtového základu ve výši 19754 Kč, přičemž zvýšení za 90 odpracovaných dnů doby pojištění činilo 297 Kč. Žalovaná neprovedla dílčení procentní výměry starobního důchodu (původní procentní výměra činila 6662 Kč, výsledná rovněž 6662 Kč).
29. Žalobce dále podal žádost ze dne 6. 7. 2015 o přepočet starobního důchodu k datu 1. 1. 2015, která byla na základě výzvy žalované upřesněna dopisem ze dne 12. 11. 2015 tak, že jde o období od 1. 11. 2014 - 27. 10. 2015. Dopisem ze dne 15. 1. 2016 informován o tom, že bude ve smyslu § 34 odst. 2 ZDP rozhodnuto po obdržení evidenčních listů důchodového pojištění. Žalobce dále podal žádost ze dne 10. 2. 2016 o uvolnění výplaty starobního důchodu od 28. 2. 2016 (o níž bylo rozhodnuto prvostupňovým rozhodnutím II ze dne 6. 6. 2016). Žalovaná zaslala žalobci vysvětlující dopis ze dne 17. 6. 2016, který obsahuje přehledné shrnutí všech řízení ve věci jeho starobního důchodu a zdůvodnění svého postupu.
30. Správní řízení v předmětné věci bylo žalovanou zahájeno na základě žádosti ze dne 22. 8. 2017 o přiznání sólo starobního důchodu. Přílohou prvostupňového rozhodnutí vydaného v této věci je osobní list důchodového pojištění ze dne 3. 10. 2017, z něhož vyplývá, že sporná období 22. 2. 2013 – 14. 7. 2013, 13. 10. 2014 – 31. 10. 2014, 28. 2. 2016 – 29. 2. 2016 nejsou vykázána v tomto OLDP jako doba pojištění. V těchto obdobích vykonával žalobce výdělečnou činnost a souběžně přitom pobíral starobní důchod v plné výši, z čehož plyne, že k této době lze přihlídnout pouze podle § 34 odst. 4 ZDP.
31. Co se týká dalšího vývoje ve věci po podání žaloby proti napadenému rozhodnutí, ze správního spisu vyplývá, že žalobce podal žádost ze dne 1. 6. 2018 o přepočet SD přiznaného od 22. 2. 2013, jakož i starobního důchodu přiznaného ke dni 12. 8. 2017, a požádal o uvolnění výplaty vyššího důchodu ode dne 1. 6. 2018.
32. Žalovaná ve věci této žádosti vydala rozhodnutí ze dne 9. 11. 2018, které bylo následně potvrzeno v námitkovém řízení rozhodnutím ze dne 27. 2. 2019 (vypraveno dne 28. 2. 2019), č.j. RN-490 417 371-315-LP. Žalobci byl na základě tohoto rozhodnutí přiznán

starobní důchod k datu 1. 6. 2018 ve výši 10 796 Kč. Jedná se přitom o přepočet starobního důchodu přiznaného původně k datu 12. 8. 2017, který je vyšší než dílčí starobní důchod přiznaný žalobci ke dni 22. 2. 2013. Žalobci tímto zanikl nárok na dílčí starobní důchod přiznaný podle ustanovení § 29 odst. 1 písm. c) ZDP ode dne 22. 2. 2013.

VI. Posouzení věci krajským soudem

33. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).
34. V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
35. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili (nevyjádřili svůj výslovný nesouhlas s tímto postupem) a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
36. Žaloba **není důvodná**.
37. Úvodem krajský soud považuje za nutné předeslat, že se komplikovanou důchodovou věcí žalobce zabýval již v rozsudku ze dne 18. 5. 2018, č. j. 33 Ad 26/2016-55 (dále jen „prvotní rozsudek“), v němž přezkoumával související řízení v důchodové věci žalobce, a to úpravou jeho starobního důchodu upravila ode dne 13. 10. 2014 do 31. 10. 2014 a zároveň uvolněním výplaty starobního důchodu ode dne 28. 2. 2016 do 29. 2. 2016. Jakkoliv nejde ve vztahu k nyní posuzované věci o totožnou záležitost, zčásti je třeba na závěry prvotního rozsudku odkázat a vycházet z nich i ve vztahu k nyní uplatněné žalobní argumentaci, která je v některých podstatných ohledech založena na týchž premisách.
38. V posuzované věci je třeba vycházet z právní úpravy účinné ke dni vydání napadeného rozhodnutí v nařízení č. 883/04 a ZDP. Meritum sporu mezi stranami spočívá v otázce, jak nakládat s dobami pojištění získanými v režimu § 34 odst. 4 ZDP, tedy při souběžném pobírání starobního důchodu a výkonu výdělečné činnosti. Oproti prvotnímu rozsudku je tu ovšem posun v tom, že nárok žalobce na starobní důchod byl na základě jeho žádosti nově stanoven a posouzen podle jiné zákonné definice nároku (§ 29 odst. 2 ZDP) a k jinému datu splnění podmínek nároku.
39. Mechanismus zhodnocení dodatečně získané doby pojištění „po nároku“ krajský soud dostatečně vložil v prvotním rozsudku. Oporu pro tento postup představuje ustanovení § 34 odst. 4 ZDP. Podle tohoto ustanovení v rozhodném znění platí, že *„Výše procentní výměry starobního důchodu stanovená podle odstavce 1 se na žádost zvyšuje pojištěnci, který splnil podmínky nároku na starobní důchod podle § 29 odst. 1 nebo § 29 odst. 3 písm. a) a po vzniku nároku na tento důchod vykonával výdělečnou činnost a pobíral přitom starobní důchod v plné výši, za každých 360 kalendářních dnů této*

výdělečné činnosti o 0,4 % výpočtového základu. Ustanovení odstavce 2 věty třetí platí zde obdobně.“

40. Podle ustanovení § 29 odst. 2 písm. f) ZDP, které bylo v případě žalobce aplikováno, platí, že „*Pojištěnec má nárok na starobní důchod též, jestliže nesplnil podmínky podle odstavce 1 a získal dobu pojištění nejméně 20 let a dosáhl po roce 2013 věku aspoň o 5 let vyššího, než je důchodový věk stanovený podle § 32 pro muže stejného data narození. Podle ustanovení § 29 odst. 5 ZDP platí, že do doby pojištění potřebné pro vznik nároku na starobní důchod podle odstavce 1 písm. b) až k) a **odstavce 2 písm. b) až f)** se náhradní doby pojištění, s výjimkou náhradních dob pojištění uvedených v § 5 odst. 2 písm. c) a d) a v § 102 odst. 5 a obdobných dob podle předpisů platných před 1. lednem 1996, započítávají pouze v rozsahu 80 %; počet dnů náhradních dob pojištění stanovený podle části věty před středníkem se přitom zaokrouhluje na celé dny směrem nahoru.“*
41. Při nastavení optiky přezkumu zákonnosti napadeného rozhodnutí žalované krajský soud z hlediska vývoje stavu věci nemohl přehlédnout, k jakým skutečnostem tu došlo po vydání napadeného rozhodnutí. Jak plyne z (opakovaně) předloženého správního spisu žalované, bylo vydáno ve věci další pravomocné a vykonatelné rozhodnutí o 28. 2. 2019, č.j. RN-490 417 371-315-LP (dále také „rozhodnutí o přepočtu“), kterým bylo potvrzeno rozhodnutí žalované ze dne 9. 11. 2018, jímž byl žalobci přiznán ode dne 12. 8. 2017 starobní důchod s výplatou ode dne 1. 6. 2018 ve výši 10796 Kč. Zároveň mu tímto přestal náležet nárok na výplatu důchodu přiznaného ode dne 22. 2. 2013 podle ustanovení § 29 odst. 1 písm. c) ZDP a nárok na tento starobní důchod mu zanikl.
42. V napadeném rozhodnutí, které k námitkám žalobce změnilo pouze formálně ve výroku prvostupňové rozhodnutí, bylo mj. rozhodováno v první části o výpočtu starobního důchodu podle § 29 odst. 1 ZDP s datem vzniku nároku ke dni 22. 2. 2013 (poměrný dílčí starobní důchod), který ovšem byl vypočítán v nižší výměře (9820 Kč) než srovnávací výpočet starobního důchodu ve smyslu ustanovení § 29 odst. 2 ZDP za využití pouze českých dob pojištění (tzv. sólo národní důchod). Proto mu byl přiznán starobní důchod ve vyšší výměře 10 032 Kč, ovšem bez výplaty. Teprve na základě rozhodnutí o přepočtu byla žalobci na jeho výslovnou žádost uvolněna výplata starobního důchodu ode dne 1. 6. 2018.
43. Napadené rozhodnutí tedy nebylo formálně žalovanou zrušeno ani přímo formálně reformováno, takže jako předmět soudního přezkumu de iure stále v plném rozsahu existuje.
44. Krajský soud má přesto za to, že účinky napadeného rozhodnutí do právní sféry žalobce jsou v zásadě vyhaslé, neboť v části, kde se žalovaná zabývala podmínkami nároku na starobní důchod podle ustanovení § 29 odst. 1 písm. f) ZDP v dávkovém schématu tzv. poměrného dílčího důchodu podle nařízení č. 883/04, již nárok žalobce neexistuje. Zároveň mu ani starobní důchod podle napadeného rozhodnutí nebyl vlastně vůbec vyplácen, neboť to žalobce sám požadoval.

45. Žalobce ve své žalobní argumentaci sice tvrdí, že v obou částech je napadené rozhodnutí zatíženo vadou nesprávného výpočtu (způsobeného zejm. nezohledněním doby pojištění “po nároku” v délce 527 dnů), ale ve svém výpočtu dospěl k totožnému závěru se žalovanou, že starobní důchod podle § 29 odst. 2 ZDP je vyšší, a to v jím vypočtené částce 10372 Kč.
46. Za této situace krajský soud vnímá spor ve věci samé tak, že žalobce nerozporuje závěr žalované o upřednostnění nároku na starobní důchod podle § 29 odst. 2 ZDP, ale pouze výslednou výměru důchodu. Rozhodnutí o přepočtu přitom není v této věci předmětem přezkumu a není vůči napadenému rozhodnutí ani rozhodnutím podkladovým ve smyslu § 75 odst. 2 s.ř.s., a proto se krajský soud k tomuto nároku v podstatě nemůže nyní autoritativně vyjádřit.
47. Krajskému soudu je však známo z úřední činnosti, že proti rozhodnutí o přepočtu si žalobce rovněž podal žalobu a řízení o ní je vedeno před krajským soudem pod sp. zn. 33 Ad 9/2019. Rovněž z obsahu této pozdější žaloby plyne, že žalobce vznesl v zásadě tytéž námitky (nezohlednění 527 dnů doby pojištění, mixování režimů atd.). Za této situace by tedy bylo předjímáním postupu krajského soudu v označené věci, pokud by se nyní krajský soud jakkoliv vyjádřil k výpočtu důchodového nároku žalobce podle § 29 odst. 1 písm. f) ZDP původně vzniklého ke dni 22. 2. 2013. Ze všech uvedených důvodů se krajský soud dále argumentací proti teoretickému výpočtu dílčího (poměrného) důchodu podle § 29 odst. 1 písm. f) ZDP za použití čl. 52 nařízení č. 883/04 dále nezabýval.
48. V otázce napadeným rozhodnutím přiznaného tzv. českého sólo důchodu (§ 29 odst. 2 ZDP) se vznikem nároku ke dni 12. 8. 2017 jde o zčásti obdobnou situaci, neboť nárok na výplatu tohoto důchodu žalobci vznikl až ve výši stanovené prvostupňovým rozhodnutím o přepočtu této dávky k datu 1. 6. 2018 (10 796 Kč). V této části je tedy sice napadené rozhodnutí existentní co do platnosti nároku na starobní důchod, který byl žalobci (byť v nižší výměře, ale stejnému datu vzniku nároku) přiznan, nicméně i tak se obsahově překrývá s pozdějším rozhodnutím o přepočtu důchodu.
49. I zde totiž žalobce znovu uplatnil námitku nezapočtení doby pojištění v délce 527 dnů do české doby pojištění, a tím pádem rovněž nesprávný výpočet důchodové dávky. Za této situace, kdy napadené rozhodnutí zakládající existující nárok žalobce bylo obsahově modifikováno rozhodnutím o přepočtu starobního důchodu, které je napadeno samostatnou žalobou, se krajský soud zdrží v této věci autoritativního hodnocení otázky, zda při nové definici podmínek nároku na důchod podle § 29 odst. 2 ZDP k datu 12. 8. 2017 bylo třeba započíst doby, které žalobce získal po vzniku nároku na dříve přiznaný starobní důchod se vznikem nároku ke dni 22. 2. 2013.
50. Pouze v tomto ohledu krajský soud připomíná, že tato otázka nebyla předmětem přezkumu v rámci jeho prvotního rozsudku a neexistuje tu k této otázce tedy závazný právní názor soudu. Krajský soud je však přesvědčen, že tato úvaha může mít za současné situace efektivní dopad pouze při přezkumu rozhodnutí o přepočtu starobního důchodu, nikoliv v řízení o přezkumu nyní napadeného rozhodnutí. Zároveň k rozhodnutí ve věci vedené pod sp. zn. 33 Ad 9/2019 krajský soud přikročí

s určitou předností, neboť jde o rozhodnutí, na základě něhož je již důchodová dávka žalobci vyplácena.

51. Co se týká druhého žalobního bodu (otázky tvrzeného porušení principu legitimního očekávání), které žalobce spatřuje v tom, že žalovaná aplikovala v jeho důchodové věci postupně až tři různé metody výpočtu starobního důchodu a i v nyní napadeném rozhodnutí užila „mixovou logiku“, krajský soud uvádí, že tuto námitku žalobce převzal ze své prvotní věci rozhodované prvotním rozsudkem. V tom krajský soud dospěl k závěru, že v režimu reformace rozhodnutí o důchodové dávce ve smyslu § 56 odst. 1 písm. b), c) a e) ZDP dochází zcela přirozeně k určitému zásahu do již nastolených dávkových poměrů pojištěnce (viz k tomu rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 18. 5. 2018, č.j. 33 Ad 26/2016-55).
52. Při dodržení zákonných podmínek změn (úpravy) vypláceného důchodu však nejde o narušení legitimního očekávání, které by zavadalo důvod pro zrušení takového rozhodnutí. Žalovaná musí mít zákonnou možnost pro futuro napravit svá pochybení v důchodové věci téhož pojištěnce. To se týká i příp. změny metody výpočtu důchodu.
53. Ve vztahu k rozhodnutí žalované ze dne 26. 6. 2014, na něž se žalobce znovu odvolával, krajský soud připomíná, že tímto rozhodnutím došlo ke zvýšení starobního důchodu ode dne 16. 2. 2014 na 7298 Kč měsíčně, a to podle ustanovení § 34 odst. 4 ZDP, a nikoliv podle ustanovení § 34 odst. 2 ZDP. Předmětné rozhodnutí ze dne 26. 6. 2014 tedy nemohlo z povahy věci vytvářet legitimní očekávání ve vztahu k hodnocení jiných dob pojištění v jiném zákonném režimu. Ve vztahu k novému posouzení nároku žalobce na „sólo“ starobní důchod je pak rozhodnutí o úpravě výše procentní výměry starobního důchodu vzniklého k jinému datu a podle jiného zákonného ustanovení irelevantní.
54. Závěrem krajský soud dodává, že podrobnějšími či dalšími námitkami, které žalobce vtělil do doplnění žaloby a do repliky nad rámec bodů uplatněných v žalobě se krajský soud z důvodu jejich koncentrace ve smyslu § 71 odst. 2 in fine s.ř.s. blíže nezabýval.

VII. Závěr a náhrada nákladů řízení

55. Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud žalobu zamítl, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
56. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované nelze náhradu nákladů řízení přiznat ve smyslu § 60 odst. 2 s. ř. s.

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního

soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 30. září 2019

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.